

— Гледай сега, каква нова машина — вардачка, дума Михо. Безъ да я хранишъ да те пази.

— Чудно нѣщо, не е лъжа, смѣе се Данаилъ.

— Каква ти лъжа. Чорбаджията е живъ и здравъ до сега. Може да го питаме.

— Е, работи ли му машината?

— Какъ да не работи! Милко дълго врѣме бѣ безгриженъ, като остави градината да се пази отъ механическия прѣчь.

— А дѣ е сега това умно момче?

— Остави се холамъ, по невнимание и съ него се случи една малка бѣда.

— Каква? запитаха всички.

— То човѣкъ да не е винаги щастливъ. Тамамъ нагласилъ изкуствения прѣчь да работи, и то хопъ пакъ бела. . .

— Каква? Казвай де!

— Злиятъ живъ прѣчь биваше винаги вързанъ о едно дърво въ двора — да не бode добитъка, въ сжщото врѣме да не прави пакости на изкуствения козелъ. Единъ день, когато живиятъ козелъ нѣщо гризеше около дървото, Милко извади своя изкуственъ козелъ на двора да го гласи. Ама забѣлжете, че желѣзния козелъ съвсѣмъ приличаше на живия и по нищо не можеше да се различи. Тука Милко завъртѣ бурмата на желѣзния козелъ и го пусна да види, какъ ще работи. Живиятъ при дървото козелъ, като видѣ желѣзния, помисли, че е дошълъ нѣкой чуждъ козелъ да го напада и така се разяри, че като се дрѣпна, скжса вжжетото, съ което бѣ вързанъ о дървото и полетѣ право къмъ новия си противникъ. Въ сжщия